Secţiune 1.01 În noaptea nunţii

Motto: „*Timpul descoperă toate lucrurile*”.

Erasmus – Adagia

Pe Bojohn îl irita cumplit îmbulzeala din nanta, aşezarea efemeră a samunilor nomazi. Cu cât se chinuia mai mult să se ţină aproape de ghidul său, cu atât era mai convins că nu făcuse o alegere bună. În fond, cu creditele pe care va trebui să le plătească, ar fi putut găsi un loc mult mai sigur şi mult mai plăcut.

— Mai repede! îi şopti Cob Amuschy, consilierul Serviciului de Plasament Strategic, care îl îndrumă de peste două ceasuri prin furnicarul născut în marginea deşertului, la poalele Munţilor Alep.

Îi era foarte antipatic omuleţul acesta, în care era nevoit să-şi pună toate speranţele. După ce căzuseră de comun acord asupra detaliilor tranzacţiei la sediul SPS-ului, fusese abandonat în seamă consilierului Amuschy, ce îl târa acum prin gloata de samuni nespălaţi şi pe jumătate sălbatici… Arătau jalnic ultimii adepţi ai vechiului imperiu de pe Sama…

— Priveşte! îl îndemna consilierul oprindu-se brusc. Ea e mireasa… Îl aşteaptă pe Rodar…

Centrul atenţiei tuturor celor din jur era o mică tribună improvizată, pe care, agitându-şi braţele, o femeie vorbea cu un glas tunător, însufleţind mulţimea ce îi însoţea fiecare frază cu urale şi strigăte de luptă. Lipsit de amplificatorii acustici şi optici, ce tocmai i se extirpaseră în laboratoarele SPS-ului, Bojohn nu putea auzi clar ce spune şi nici nu reuşea să-i zărească prea bine chipul. Aceasta să fie frumoasă prinţesa Salefi? Ştia atâtea lucruri incitante despre ea, încât realitatea nu-l impresionă deloc. La nici treizeci şi cinci de ani, femeia îngropase nu mai puţin de patru bărbaţi, toţi fiind ucişi de către republicanii care, de la detronarea şi executarea ultimului împărat, făceau legea pe Sama. Trecuseră peste o sută de ani de la moartea lui Hajin al VI-lea, zis cel Gras, o perioadă de totală decădere – aşa vor consemna majoritatea tratatelor de istorie.

— Hai! îl împinse Amuschy. Trebuie să ajungem în munţi înainte de apusul soarelui.

Mai privi câteva clipe la prinţesa înveşmântată în alb, apoi îşi puse în mişcare cu mare greutate picioarele.

— Ascultă, Cob! îi vorbi el după ce îl prinse din urmă. Mi-ai spus

că trebuie să ajungem la templul din munţi… Atunci de ce n-am aterizat direct acolo? De ce m-ai pus să străbat ore întregi prin deşert şi, acum, prin învălmăşeala asta?

Fără să-şi încetinească mersul, ghidul îşi întoarse capul spre el, lăsând să i se vadă faţa scofâlcita şi ochii gălbui.

— Nu pricepi?! răspunse el şoptit. Deşertul e complet nesupravegheat, pe când zona munţiilor şi a nantei este înţesată cu agenţi ai guvernului şi riscăm să picăm în capul vreunuia… Te asigur că n-ar fi fost deloc plăcut…

Bojohn înghiţi în sec şi continuă să meargă în tăcere alături de consilier. Oamenii cu care îşi încrucişă paşii îi păreau din ce în ce mai străini, mai primitivi. În fond, îl despărţea de ei o distanţă enormă şi numai situaţia lui disperată l-a adus în acest loc atât de vechi.

Afacerile lui, majoritatea ilegale, nu merseseră niciodată prea grozav. Iar acum încurcase socotelile unor barosani ce-i juraseră răzbunare cruntă… Va trebui să plătească cu toată agoniseala sa pentru a se îngroapă definitiv aici, în speranţa că nimeni nu-l va găsi că să-i ceară socoteală. Tristă perspectivă pentru cineva aflat în pragul a patruzeci de ani…

Sub mantaua groasă şi rigidă, Bojohn nu se simţea deloc confortabil, dar era nevoit să se îmbrace la fel ca toţi cei din acest loc. Îşi lăsase gluga jos, simţind că se sufocă, deşi Amuschy îl sfătuise să n-o facă. Barba aspră şi pletele proaspăt implantate deveniseră insuportabile pentru el. Încă nu se obişnuise cu cei şapte centimetri câştigaţi în înălţime pentru a intra în pielea personajului său. Noua lui fizionomie îi era total străină – în doar zece ore, SPS-ul îi oferise o altă identitate.

— Ia stai puţin! se opri Bojohn, suflând din greu. N-am putea face rost de-un aeroglisor? îl întrebă pe Cob.

— Nu e bine, clătină nemulţumit din cap celălalt. Riscăm să nesocotim legile… Astfel de amănunte nu sunt consemnate şi nu le putem controla.

— Fii serios, Cob!… Nu putem greşi cu nimic dacă ne uşurăm drumul. Haide, omule, trebuie să ai ceva bani la tine!

— Nu e bine, repetă consilierul, vârându-şi mâinile în buzunarele mantalei.

— De ce nu? Eu acopăr toate cheltuielile, ai uitat? se abţinu cu greu Bojohn să nu-şi iasă din fire.

— Nu pricepi că riscăm enorm?… Suntem nişte intruşi aici, şi o iniţiativă, oricât de mică, presupune un risc imens pentru noi doi. Nu putem schimba ceea ce deja s-a întâmplat. Cauze diverse, imposibil de prevăzut, ne vor anihila eforturile de modificare… şi, foarte probabil, chiar pe noi… Haide, mai repede! încheie Amuschy.

Strângând din dinţi, Bojohn se supuse şi îşi urma nesuferitul ghid spre marginea aşezării cuprinse de febră pregătirilor nupţiale. Printre corturi şi maşini, tot mai mulţi bărbaţi, femei şi copii se strângeau în jurul locului în care Salefi, prinţesa de al cărei glas ascultau cu sfinţenie, îşi aştepta mirele să coboare din munţi. Neluaţi în seamă de nimeni, cei doi reuşiră curând să părăsească nanta.

Bojohn îşi ridică privirea spre piscurile bătrâne care, de milenii întregi, se împotriveau deşertului. Dintr-odată nu-i mai dispreţui pe aceşti oameni sălbăticiţi, urmaşi ai pionierilor care colonizaseră Sama, construiseră un imperiu, trăiseră pentru acesta şi aproape muriseră odată cu el. Aveau să fie răsplătiţi curând pentru încrâncenarea lor, dar ei n-o ştiau… Poate că nu va fi prea neplăcut, totuşi, să-şi trăiască restul zilelor printre ei, călăuzindu-i spre victorie… spre măreţia noului imperiu…

Pătrunseseră adânc printre versanţii de piatră albicioasă când călăuza se opri pentru o clipă.

— Trebuie să ne grăbim! La ora asta Rodar a părăsit templul, mai mult ca sigur, vorbi Cob.

Numai de mers în grabă pe muchiile stâncilor nu-i ardea în acea clipă lui Bojohn, însă deja nu mai avea de ales. Îl urmă pe imperturbabilul consilier, sperând să-l întâmpine pe Rodar, viitorul împărat din neamul Baras, înainte ca acesta să ajungă în vale, acolo unde-l aşteptau samunii pentru a-l petrece la nuntă. Şi după ce-l va întâlni… De fapt, nu i se spusese nimic despre modul în care va avea loc substituirea.

Amuschy nu mergea chiar pe drum, ci îl urmă strecurându-se prin spatele blocurilor de piatră ce-l marcau. Încercând să arate aceeaşi precauţie, Bojohn aproape că se târa în spatele lui.

Calea spre templul Alep, unde Rodar, măreţul conducător, se retrăgea în momentele de cumpănă pentru a se reculege, şerpuia stângaci, urcând cu greutate printre vârfurile zdrenţuite.

— Jos! porunci ghidul trăgându-l în umbra unei stânci, apoi îi făcu semn să tacă şi-i arătă cu mână ceva, în faţă.

Chinuindu-se până la lacrimi să vadă despre ce e vorba, zări în cele din urmă trupul unui om, chircit la rândul său în spatele unui bloc de piatră.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm, şopti consilierul.

Deşi nu înţelegea ce se întâmplă, Bojohn încremenise lipit de zidul rece, oarecum mulţumit de faptul că nu mai trebuia să gonească. La fel de nemişcat aştepta, de cealaltă parte a drumului de munte, necunoscutul.

Un zgomot slab ajunse la ei, anunţând venirea altei persoane şi, într-adevăr, din bucla potecii se ivi un bărbat. Înalt şi chipeş, cu barbă deasă şi părul lung, era, fără nicio îndoială, Rodar. Purta pantaloni negri, foarte largi, şi o tunică cenuşie, exact veşmintele pe care le avea şi Bojohn pe sub pelerină. Se apropia cu paşi mari, hotărâţi, fără grijă. Fulgerul alb îi spulbera capul, doborându-l în mijlocul drumului. Paşii asasinului fugar se topiră repede înapoia stâncilor ce mascau calea spre templu.

Bojohn urmărise uimit crimă, nevenindu-i să creadă că totul se petrecuse atât de repede, atât de simplu. Se uită nesigur spre Amuschy, aşteptând ceva care să-l liniştească, dar rânjetul abia schiţat al acestuia îl tulbură şi mai mult.

Republicanii ăştia… Avem cale liberă, îl îndemna ghidul să iasă din ascunzătoare, apoi se îndrepta spre cadavru şi, după ce-i smulse colierul din aur masiv de pe piept, îl târî, trăgându-l de picioare, chiar în locul în care pândise asasinul.

Gata, pune-ţi asta şi eşti Rodar, spuse consilierul întorcându-se lângă Bojohn şi, în timp ce acesta îşi prindea la gât lanţul cald încă, îi făcu semn să-l urmeze. Trebuie să alergăm!… Dacă soarele apune şi n-ai ajuns în vale, nunta se anulează…

Începură să fugă din ce în ce mai repede, împiedicându-se deseori. Cu fiecare pas, cu fiecare salt, Bojohn realiza tot mai mult ca ireversibilul se petrecuse: el era acum Rodar Baras, viteazul samun de care se legau speranţele a mii şi mii de suflete. Nu mai era un om, un simplu om închis în scoarţa nepăsătoare a istoriei, ci era un simbol! Era cel care va ridică din cenuşa noul imperiu, mai mare şi mai puternic ca oricare altul… Sama va deveni centrul lumii cunoscute pentru milenii întregi.

Urcase în spinarea timpului, acum mergea odată cu valul şi nu mai există cale de întoarcere… Şi aşa cum orice abatere de la liniile de

câmp temporal era eliminată în mod spontan, tot aşa era garantată realizarea acţiunilor esenţiale ce definesc acea porţiune a câmpului… Nimic nu-i va putea sta în cale!

Plin de avânt, nu observase că-l lăsase în urmă pe Amuschy şi se opri nehotărât în clipa în care în faţa i se deschise imaginea nantei apăsate de înserare. Luminile se aprinseseră deja, deschizând un culoar de scântei din mijlocul corturilor, până la poalele muntelui. Îl aşteptau.

— De aici ne despărţim, spuse consilierul, gâfâind din greu. Dă-ţi mantaua jos şi lasa colierul la vedere… Aparţine de secole celor din neamul Baras.

— Da, da… Ştiu!… Este şi azi la gâtul împăratului.

— Pot considera, deci, că s-a încheiat contractul între tine şi Serviciul de Plasament Strategic?

— Da, puteţi încasa nenorocitele alea de credite… Sper să merite banii pe care-i dau!

— Preţul este foarte bun, crede-mă!… Ne-a costat enorm concesionarea acestui interval de timp… Şi niciun client nu s-a plâns de noi până acum… În fond, îţi garantăm că nimeni din timpul nostru nu va mai interveni în acest sector atâta vreme cât vei trăi… Nimeni nu va ajunge la tine… Asta îţi doreşti, nu?

Bojohn îi întoarse spatele şi se îndrepta cu paşi mari spre aşezarea din vale. Mergea aproape fără să sesizeze ce se întâmplă în jurul său, cuprins de o dogoare interioară cum nu mai trăise în toată viaţa sa. Totul decursese prea repede… şi, de aici înainte, lucrurile vor curge şi mai rapid. Cunoştea aproape fiecare amănunt al vieţii lui Rodar, şi totuşi nu se simţea în stare să-şi intre în rol. Era exact opusul personajului său, nu făcuse niciodată ceva cât de cât important.

Samunii îl primiră în linişte, legănându-şi doar făcliile şi armele deasupra capetelor. Ştia că aşa le era obiceiul, că vor sărbătorii mâine, în zori, după împlinirea căsătoriei, dar tăcerea lor îi accentua nesiguranţă. Trase aer adânc în piept, străduindu-se să nu pară intimidat de privirile lor, ce amestecau veneraţia cu bucuria. Trebuia să se poarte cât mai firesc.

În mijlocul nantei îl întâmpină mireasa. Înveşmântată într-o rochie purpurie, prinţesa Salefi îl salută cu o simplă înclinare a capului şi, după ce îi răspunse cu acelaşi gest, Bojohn se lăsa condus spre atârn, singură clădire a aşezării, o imensă construcţie cu ziduri de

piatră. Bărbatul cerceta discret femeia şi, de aproape, fu surprins de misterul ce-l răspândea chipul ei, înăsprit de soare şi de vânt, conturat în luminile pâlpâitoare de părul blond-castaniu.

Intrară şi, după ce străbătură un labirint de coridoare, pătrunseră într-o încăpere semiîntunecata, cu pereţii mascaţi de sus până jos cu draperii grele. Bojohn se îndreptă, alături de soţia sa, spre patul imens ce domina cameră.

Mă întorc în câteva clipe, şopti prinţesa zâmbind, apoi, dând la o parte faldurile de lângă ea, dispăru în ceea ce el bănui a fi baia.

Rămas singur, bărbatul inspecta rapid podeau acoperită cu lespezi mari, de piatră, peste care se scurgea stofa ce îmbrăca zidurile. O singură măsuţa joasă completă goliciunea camerei, susţinând lampa minusculă, a cărei lumină firavă se pierdea neputincioasă în jur.

Pentru prima dată de când pusese piciorul pe Sama, Bojohn se simţea stăpân pe situaţie. Urmau pentru el patruzeci şi trei de ani de glorie, mai mult decât şi-a dorit vreodată să trăiască… Iar descendenţii săi vor conduce galaxia… O vor conduce chiar şi în ziua în care el va fi obligat să bată la poarta SPS-ului, pentru a se întoarce în timp… şi va închide ciclul, aşa cum cer legile implacabile… Şi, oricum, avusese grijă să-şi asigure un mic avantaj, eludând regulile SPS-ului.

Se aşeză şi, cu mare atenţie, îşi scoase de sub unghia arătătorului stâng două minuscule implanturi-amplificatori optici. Şi le introduse sub pleoape, apoi recupera şi amplificatorii acustici, pe care-i strecura în urechi. Aveau să-şi găsească singuri calea şi în foarte scurt timp vor ajunge la locul lor, devenind activi.

Mulţumit că rezolvase problema, Bojohn se întoarse spre locul unde dispăruse femeia. Începu să perceapă apa ce curgea, semn că auzul îi devenea tot mai bun. Mai sesiza şi o răsuflare străină, foarte aproape, şi, uimit, privi spre faldurile de lângă el. O flacără strălucitoare îi distruse ţeasta, lăsându-i trupul inert să cadă pe aşternut. Dintre cutele ce acopereau zidul din spatele patului răsări o siluetă neclară, care se strecură prin încăpere într-o linişte deplină, dispărând afară.

Cob Amuschy apăru după câteva momente din ascunzătoarea pe care draperia i-o oferise cu dărnicie în colţul opus şi, luând colierul celui mort, mormăi pentru sine:

— Republicanii ăştia!… E al şaptelea client pe care ni-l elimina. Nici nu-şi închipuie cât ne ajută afacerile prin eforturile lor zadarnice

de a menţine guvernul…

Întorcându-se spre locul de unde ieşise, consilierul vorbi cu glas scăzut:

— Vino, totul e în regulă!… Mai repede, prinţesa o să apară dintr-un moment în altul, îl îndemna pe bărbatul înalt, cu părul lung şi barba aspră, care se apropie nesigur şi-şi puse peste tunica cenuşie lanţul simbol al neamului Baras.

După ce-l privi câteva clipe pe răposatul mire, Amuschy împinse jos cadavrul şi, prinzându-l de picioare, îl trase după el.

— Bine că armele astea nu lasă urme, şopti noul Rodar. Consilierul încuviinţă uşor din cap, apoi se opri în uşă.

— Deci, contractul este îndeplinit! consemna el formal şi, fără să mai aştepte acceptul celuilalt, se retrase cu grijă din camera nupţială, ducând cu el corpul lui Bojohn pe întunecatele culoare ale alamului.

Se deplasa cu dificultate pe lespezile pierdute în beznă, împovărat de rămăşiţele celui de-al şaptelea Rodar. Amuschy se gândi că pe Salefi republicanii reuşiseră s-o ucidă numai de trei ori până acum, ceea ce dovedea o oarecare slăbiciune din partea lor.

Ajuns în apropierea ieşirii din atârn, consilierul se împiedică de un trup întins pe jos. Probabil că asasinul doborâse una din gărzi în fugă sa.

E cazul să-mi uşurez situaţia, mormăi Cob pentru sine şi, vârându-şi mâna stângă sub pelerina, scoase un mic obiect paralelipipedic, uşor fosforescent, pe care-l răsuci între degete. Apoi lovi cu piciorul în corpul ce-l cărase cu el. Hai, Bojohn, să mergem afară!

Bojohn se ridică buimac şi, cu paşi nesiguri, îl urmă în exterior.

— Ce s-a întâmplat? îngăimă el, uitându-se speriat spre Amuschy.

— Ai murit… Un agent guvernamental te-a ucis. SPS-ul a hotărât – nu ştiu din ce considerente – să te recruteze. Vei fi unul dintre consilierii noştri. Asta după ce vei învăţa bine meseria…

— Ce tot spui?! Cum să fiu mort?… Şi de ce-au încremenit toate lucrurile? se uită Bojohn în jurul său, observând înspăimântat cum oamenii şi obiectele înţepeniseră în poziţii dintre cele mai bizare. Până şi flăcările îngheţaseră, accentuând nefirescul situaţiei. Doar n-a stat timpul în loc! înghiţi el în sec.

— Era şi cazul să-ţi dai seama! răspunse lipsit de chef

consilierul. Asta-i principală parte a muncii noastre, continuă el şi, extrăgându-şi de sub pelerina o mică agendă, începu s-o cerceteze. În aceste momente, fiecare unic, pe care noi le numim secvenţe, acţionăm pentru a produce evenimentele ale căror cauze rămân ascunse de obicei.

Strecurându-se printre oamenii împietriţi, Cob ajunse lângă un grup de bărbaţi ce priveau fix spre zarurile rămase în aer. După ce verifica în caiet, răsuci cu mare grijă unul dintre ele.

Apoi, în timp ce Bojohn îl urmărea palid la faţă şi total dezorientat, consilierul se îndrepta spre o femeie excesiv de grasă, ce levita într-o poziţie ilară, şi-i plimba un instrument minuscul în jurul pieptului.

— Obeza asta, vorbi Amuschy, trebuie să sufere un atac de cord peste câteva minute şi eu trebuie să mă asigur că aşa se va întâmpla…

— Şi dacă greşeşti? prinse glas Bojohn. Sau dacă nu vrei să faci ceea ce trebuie?…

— Un alt consilier va interveni într-o secvenţă ulterioară – e imposibil să faci modificări în aceeaşi secvenţă – şi va corecta eroarea, iar eu voi fi pedepsit… poate chiar cu dispariţia. Oricum sunt mort, ca şi tine… Dar se întâmplă foarte rar… Lucrurile trebuie să se desfăşoare exact cum au fost consemnate.

— Dar de unde ştii cum s-au întâmplat?! Cum poţi ştii totul?

— O întreagă echipă cercetează acest segment temporal şi, din secvenţa în secvenţa, cartografiază evoluţia evenimentelor – sper să fiu şi eu avansat curând printre ei… Cei din formaţia mea vin şi asigură îndeplinirea celor cosemnate. E o buclă, un fel de sistem închis, în care cauza şi efectul coincid…

— Nu se poate aşa ceva!… Trebuie să existe un început şi un final, un punct spre care să curgă totul.

— Dacă spui tu, Bojohn, zâmbi Cob sprijinindu-se de flacăra unei torţe. Să-mi zici şi mie când vei găsi acel punct!

— Nu te cred! insistă Bojohn, aproape urlând. Noi cum ne mişcăm dacă timpul sta?!

— S-a oprit timpul lor… Datorită tehnologiei SPS-ului, noi ne deplasăm în alt timp. E o altă dimensiune, ce-i aşa greu de înţeles?

— Nu!… Ar trebui să fim şi noi tot într-o buclă, cum spuneai adineauri.

— Dar chiar suntem! exclamă consilierul, uşor iritat de

neîncrederea celuilalt. Probabil că alţii, dintr-un eşalon superior, se ocupă de noi în aceste clipe.

— Nu pricep, şopti Bojohn total dezorientat. SPS-ul… Cum s-a pornit totul?…

N-am răspuns la toate… dar o să afli câte ceva dacă stai pe lângă mine. Să mergem acum, că mai am multe de făcut în secvenţa asta, încheie Amuschy. Apoi, urmat îndeaproape de noul consilier în devenire, porni prin alamul topit în nemişcare.

© Bogdan-Tudor Bucheru

Copyrightul e acestor povestiri aparţine autorilor.

Website design şi conţinut e Ivy & Co. (online)